

m

ikaël och Bodil gifte sig i december 2005 och började direkt spara till en bröllopsresa. Nio månader senare åkte de till Kemer i Turkiet, och där fanns en brygga som funkade perfekt för Micke och hans rullstol.

– Jag kunde rulla ut till avsatsen och hoppa i vattnet. Sen puffade Bodil på underifrån så att jag fick ena foten på första trappsteget. Sen kunde jag dra mig upp, berättar Micke.

Året därpå bar det av till Cypern och där testade makarna Timmermann att dyka. Micke var lite orolig för hur det skulle funka med tuberna – "tänk om jag sjunker mot botten, får panik och inte kan komma upp, jag kan ju inte paddla med fötterna..." – men det gick hur fint som helst.

– Det var en fantastisk känsla, i vattnet kände jag mig fri. En total tyngdlöshet, säger Micke som fick en cp-skada i samband med syrebrist under förlossningen.

– Jag har dålig balans och kan inte använda benen, knäna går liksom ihop. Jag kan ta några få steg, men om ingen stöttar mig så faller jag efter några sekunder.

Olika roller

Men Bodil finns alltså där för honom, och efter ett antal resor – förutom Turkiet och Cypern har det också blivit Thailand två gånger – har makarna utarbetat ett väl fungerande teamwork.

– Micke har pass och pengar i en magväska, jag har rygga och en rullväska. Det funkar bra på flygplatserna, där kan han ju köra själv. Och när vi väl har installerat oss på ett ställe har vi inte all packning med när vi åker på utflykter, så då kan jag köra rullstolen, säger Bodil som ibland tycker att det kan bli "lite slitigt".

– Men det är aldrig Mickes fel, han ställer aldrig några krav på att vi ska göra en massa. Det är mest jag som vill att han ska få uppleva samma saker som alla andra – och ibland inser jag inte att det kan bli för tufft. Ananas-

plantagen i Thailand var till exempel ingen bra idé, säger Bodil och skrattar.

Mycket info

På resan 2009 till Thailand kuskade de runt på egen hand i tre veckor, men helt spontan var inte rutten.

– Nej, det skulle inte funka. Vi måste alltid veta vad som möter oss när vi kommer till ett hotell: att det finns hiss, att det inte är för stora nivåskillnader, att dörrarna till toaletterna är tillräckligt breda, säger Bodil som mejlar sina frågor och nästan alltid får bra svar.

– Jag tittar också på bilderna på hotellens hemsidor, där får man ofta en bra uppfattning om hur det ser ut.

Micke och Bodil kan inte bo på något ställe där stranden är för bred – "tänk dig själv, 80 kilo Micke som gräver ner sig i sanden, det blir tvärstopp direkt". Det får inte heller vara för långgrunt, då blir det svårt för Micke att orka gå ut till det djupa, även om Bodil hjälper honom.

– Jag brukar gå framför och så kopplar han ett fast grepp om mina överarmar. Sen marscherar vi i, säger Bodil.

Massiva hjul i ren gummi är ett annat måste. En rullstol med vanliga däck, som alltså kan få punktering när som helst, är inte att tänka på.

– Luft fjädrar visserligen bättre, man får mindre ont i ryggen, men det är ändå inget alternativ, säger Micke.

Förvånade

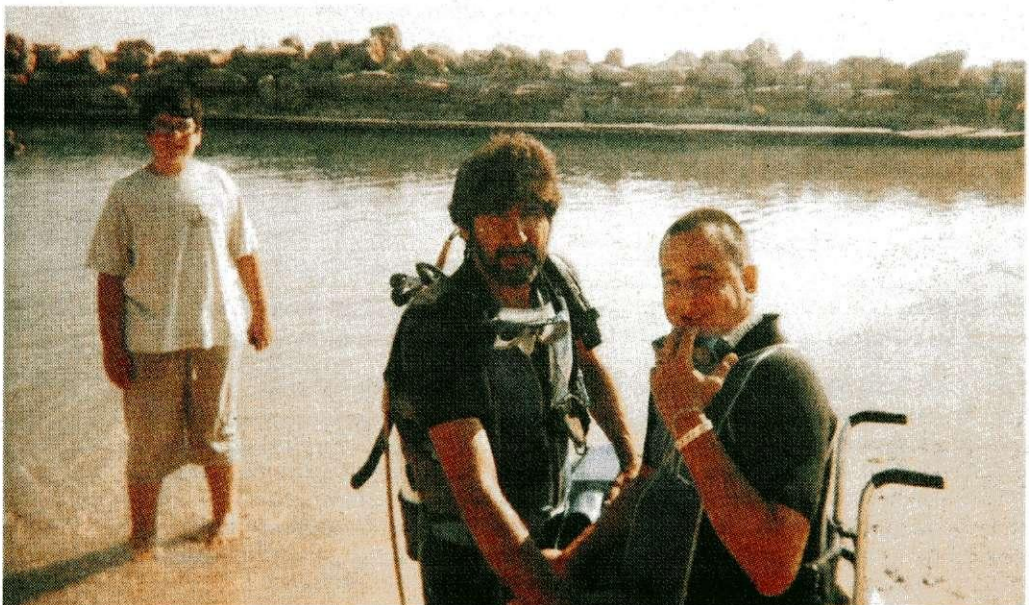
Ibland känner han att folk tittar på honom, men för det mesta är det uppskattande och vänliga blickar. Som den gången de var med på en heldagsutflykt på en så kallad guletbåt och Micke, med hjälp av Bodil, gick fram till kanten på däck och kastade sig i vattnet.

– När jag kom upp till ytan möttes jag av förvånade och lite oroliga ansikten, men när Bodil hade baxat upp mig och jag hade hoppat i en gång till kom folk fram och frågade om jag behövde hjälp.

Att människor vill hjälpa till är vanligt och välkommet, samtidigt är det inget Bodil och Micke kan räkna med.

Turkiet 2006. Efter att ha provat i poolen på hotellet är Bodil och Micke redo att dyka "på riktigt".

Lite nervöst... Micke får instruktioner inför sitt livs första dyk.

Foto: Privat

120908 HN/12

”Utgångspunkten måste vara att vi reder oss på egen hand.

Bodil Timmermann

– Utgångspunkten måste vara att vi reder oss på egen hand, allt annat är en bonus, säger Bodil.

Van resenär

Att resa är dock inget nytt fenomen för Micke. Under uppväxten åkte han, föräldrarna och de båda bröderna till Spanien nästan varje år. Och när han jäm-

för kan han se att mycket har blivit bättre för den som är funktionshindrad.

– Förr var det alltid trappor någonstans på hotellet, nu bygger man handikappanpassat på ett helt annat sätt. Och en gång fick jag ut min rullstol som ett åtta efter flygresan – de hade slängt den ihop med alla väskor, och